రెండు జడల అమ్మాయి

రవి తల పట్టుకుని కుర్చీలో కూలబడి ఉండటం చూసి "మళ్ళీ ఎవరన్నా అందమయిన అమ్మాయి కనపడిందా...?" అంటూ వచ్చింది కమల. చేతిలో చీపురు ఉంది. ఊడుస్తూ ఊడుస్తూ అటు వచ్చింది.

"తలకాయ పట్టుకుని కూర్చుంటే ఇప్పుడు జరిగేది ఏమిటి? ఆ జాగ్రత తాళికట్టేముందే ఉంటే సరిపోయేది..." అంది మళ్ళీ.

"ఛో... అవతలకు..." అన్నాడు రవి దేవదాసు పోజుపెట్టి.

"పొమ్మంటే పోవటానికి పనిమనిషి నేమిటండీ ... ఇక్కడ కూర్చోమన్నా కూర్చునేది లేదు. అవతల బోలెడంత పని ఉంది..." అంది.

కమల అద్దంముందు నిలబడింది. లావైన పెదిమలు. కొంచెం నొక్కుకుపోయిన ముక్కు...అన్నిటికన్నా చాయ...నలుపు. పెళ్ళి ముందు చామనచాయ అని చెప్పారు. మెర్క్యూరీ దీపం ముందు అట్లాగే కనబడింది రవికి. పెళ్ళిగూడా రాత్రిపూటే జరిగింది. పందిట్లో మెర్క్యూరీ దీపాలే పెట్టారు. పగటిపూట అసలు రంగు బయటపడింది. ముఖం నల్లగాఉన్నా, కళ్ళు రెండూ పింగాణీతో చేసినట్లున్నాయి. పెద్ద పెద్ద కళ్ళు. కొంతవరకు నయమే అనుకున్నాడు. సిగ్గు దొంతరల కనురెప్పలకింద ఆ కళ్ళు అటూ ఇటూ కదులుతూఉంటే ఫరవాలేదులే -

కొంత మంచి, కొంత చెడు - అనుకున్నాడు. తాళి కట్టడం అయిపో యింది కాబట్టి కమల అంటే ఆ కళ్ళనే ధ్యానం చెయ్యవచ్చు అనుకు న్నాడు. కళ్ళు నవ్వుతాయని ఎక్కడో చదివాడు. కమలపూలవంటి కమల కళ్ళల్లో ఆ నవ్వుకోసం వెతికాడు. కనపడ్డట్టే కనపడి మాయ మవుతుండేది ఆ మందహాసం. ఆ కళ్ళ గురించి కావ్యాలల్లవచ్చు అనుకు న్నాడు. కావ్యానికి కావలసిన అతి ముఖ్యమైన పరికరాలు - తెల్లకాగి తాలు, సిరా, నిఘంటువు, బజారునుంచి తెచ్చాడు.

కాపరానికి వచ్చిన కొత్తలో 'నీ కళ్ళు ఎంత అందంగా ఉన్నాయి కమలా' అంటూ దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. కళ్ళచుట్టూ ఉన్న నల్లటి శరీరం అతనికి చికాకు కలిగించింది. 'చేపల్లాంటి ఆ కళ్ళు చూస్తే... నీ పేరు, కమల, ఎంత సార్థక మయిందా అనిపిస్తుంది...' అన్నాడు. కమల అద్దంలో ముఖం చూసుకుని వచ్చింది. నిజమే కామోలు అనుకుంది

'నీ పేరు "మీనాక్షి"... అని పెట్టితే ఇంకా బాగుండేది... ఆ చేప ల్లాంటి కళ్ళు...' అన్నాడు రవి.

'ఛీ... ఛీ .. చేపలు, కోళ్ళు మాట ఎత్తుతా రేమిటండీ... వంటింట్లో' అని విసుక్కున్నట్లు నటించింది.

ఆ సరాగం అలా సాగుతుండగా ఒకనాటి రాత్రి రవి నిద్రలో "మీనాక్షీ... మీనాక్షీ..." అంటూ కలవరించాడు. కమల మేలుకుని ఆ మాట విన్నది.

తెల్లవారి లేవగానే "మీనాక్షి ఎవరండీ ?" అని అడిగింది.

రవి తెల్లబోయాడు. "నా పెట్టె తీశావా ?" అన్నాడు.

'పెట్టెలో ఏదో రహస్యం ఉంది కాబోలు... రాత్రికి తీసి చూడాలి' అనుకుంది కమల.

"ఏం... తియ్యగూడదా ?"

"ఎందుకు తియ్యగూడదు ? అయినా అడక్కుండా తియ్యట మెందుకు ?"

"నా కా మాత్రం స్వతంత్రం లేదా ?"

"స్వాతంత్ర్యం... గణతంత్రం... అంతదూరం పోక..." అన్నాడు.

"నేను మీ అంత చదువుకోలేదు లెండి" అంది కమల. "ఇంతకీ మీనాక్షి ఎవరో చెప్పరన్నమాట..."

"మీనాక్షి ఎవరంటే ?... ఆ పేరుతో కోటిమంది ఉంటారు. ఎవరి సంగతి నువ్వడిగేది ?"

"ఊళ్లో వాళ్ళ సంగతి నా కెందుకు ? మీరు కలవరించే మీనాక్షి సంగతి నే నడిగేది."

"నీ కేమన్నా బుద్ధి ఉండి మాట్లాడుతున్నావా... నేను మీనాక్షి గురించి కలవరిస్తున్నానా... ఎవరన్నా వింటే నవ్విపోతారనన్నా ఉండాలి" అన్నాడు రవి చిర్రు బుర్రులాడుతూ.

"మరి అన్నీ తెలిసి అర్ధరాత్రి 'మీనాక్షీ... మీనాక్షీ... అంటూ కలవరించా రెందుకని ?" అంది కమల. రవి ముఖం మీనాక్షి అంత అయింది.

"నిజంగా కలవరించానా !"

రవి కుర్చీలో మళ్ళీ తల పట్టుకుని కూర్చున్నాడు. అతనికి జరిగిన సంగతులన్నీ కథల్లో చెప్పిన మాదిరిగా, సినిమా రీళ్ళు మాదిరిగా గుర్తుకు వచ్చినాయి. కమలవంక చూశాడు. ఇంకా నల్లగా కనపడింది. 'ఆ ముక్కేమిటి అట్లా ఉంది?' అనుకున్నాడు. కళ్ళవంక చూశాడు. మరీ పెద్దవిగా కనబడ్డాయి. ఒకసారి కమల పనిమనిషిని గదమాయిస్తుంటే చూశాడు. కళ్ళు సిబ్బిరేకులంత అయ్యాయి. కళ్ళల్లోనుంచి తుపాకి గుళ్ళు కురుస్తున్నాయి. హడలిపోయాడు. ఈ కళ్ళేగా కమల పూలు అనుకుంది అని విస్తుపోయాడు. ఇప్పుడు మళ్ళీ అట్లా కనపడ్డాయి. రవి అట్లాగే తల పట్టుకుని గదిలోకి పోయి మంచంమీద పడుకుని 'మీనాక్షీ... మీనాక్షీ ..' అని లోపల లోపల కలవరించాడు.

కమల ఆ రాత్రి పెట్టె అంతా గాలించింది. ఎన్నో ఉత్తరాలు. ఎన్నో జాతకాలు. ఎన్నో ఫోటోలు. డైరీ... డైరీ చదివి తను అపోహ పడ్డట్టు, రవి క్షమించమన్నట్లు, తను వీల్లేదు పొమ్మన్నట్లు, అతను ఇల్లువిడిచి పారిపోబోయినట్లు, తను వెంబడి పరుగెత్తి అతనికాళ్ళు పట్టుకుని కింద పడేసినట్లు, అంతా పొగయినట్లు – అంతా పీడకలలా ఒక్కసారి వచ్చి పోయింది. ఇదంతా ఎక్కువగా సినిమాలు చూడటం వలన వచ్చిన ఇక్కట్టు అనుకుంది. డైరీతీసి చదివింద. దాంట్లో విశేషాలు ఏమీలేవు. చాకలి పద్దు, వంకాయలు రెండణాలు, కొతిమేర అర్థణా బాపతు లెక్కలు ఉన్నాయి. ఒకచోట మటుకు రెండు ముక్క లున్నాయి...

"మీనాక్షిలేని నా జీవితం అక్షిలేని మీనం వంటిది" – అని. అది ఒకటి రెండుసార్లుచదివింది. అదన్నమాట సంగతి అనుకుంది. ఉత్తరాలు చదివింది. రవి తాతయ్య వ్రాశాడు అన్నీ. తండ్రి వ్రాసినవిగూడా

కొన్ని ఉన్నాయి. ఆ ఉత్తరాల్లోనే రవి తల్లిగూడా కొంచెంగా వ్రాసింది. ముగ్గురూ ముగ్గురు పిల్లల్ని పెళ్ళిచేసుకోమని వ్రాశారు. ఎందుకు ఆ పిల్లనే చేసుకోవాలో కారణాలు, అవసరాలు అన్నీ వ్రాశారు. ముగ్గురు చెప్పిందీ నిజమే. ముగ్గుర్నీ చేసుకోవలసిన అవసరం, బాధ్యతఉన్నాయి. బహుభార్యా నిషేధ చట్టం అమలులో లేకపోతే కొంచెం సాహసంచేసి ఉండేవాడు. ఇవన్నీ ఒక ఎత్తు, మీనాక్షి ఒకఎత్తు. ఆ అమ్మాయి అన్నయ్య, తనూ కలిసి చదువుకున్నారు. ఒకసారి వాళ్ళింటికి పోతే మీనాక్షి కాఫీ తీసుకువచ్చి ఇచ్చింది - అదీ తనచేతికి ఇచ్చింది. చిటికిన వేలు కొంచెం తగిలి ఎలెక్ట్రిక్ షాక్ తిన్నవాడై కాఫీ కింద పడేసి తను పడిపోయేటంత పనయింది.

"మా చెల్లెలు..." అన్నాడు స్నేహితుడు. రవి నిశ్చేష్టుడయ్యే ఉన్నాడు ఇంకా. మాటాలేదు, పలుకూ లేదు. నోట్సు కావాలని మాథ మాటిక్సు అర్థం కావడంలేదనీ, 'కంబైన్డుస్టడీ' అని రాకపోకలు హెచ్చించాడు. వచ్చినప్పుడల్లా మీనాక్షి కాఫీ అందిచ్చేది. ఆ కాఫీ ఎంత బాగుండేదని! సరాసరి ఇంద్రుడు దిగివచ్చి 'కొంచెం అమృతం తాగి పోదువుగాని రావయ్యా' అంటే 'ఇక్కడ కాఫీ వదిలిపెట్టి రాలేనయ్యా...' అని చెప్పేవాడు.

"మీనాక్షి పెళ్ళి చెయ్యాలనుకుంటున్నాం..." స్నేహితుడు వెంకటరావు అనేటప్పటికి తన గుండె అనే భావిలో నిరాశ అనే బండరాయి పడేసినట్లయింది. ఆరడుగుల మనిషి అరంగుళాలయ్యాడు.

"అదేమిటి? అదేమిటి?" అని తెల్లబోయారు అక్కడివాళ్ళు.

"మంచినీళ్ళు..." అన్నాడు బలవంతాన. కాసిని ముఖానకొట్టి, కాసిని నోటికి అందిచ్చారు.

ఆ రోజు సాయంత్రం కాలేజీలో వెంకటరావును కలుసుకొని "నాకూ మా వాళ్ళు పెళ్ళిచేద్దామనుకుంటున్నారు..." అన్నాడు.

వెంకటరావు వెళ్ళి రవి సంగతి తలిదండ్రులతో చెప్పాడు. వాడి ముత్తాతలు ఎవరు? మేనమామలు ఎవరు? అన్నదమ్ము లెంతమంది? ఆస్తి వివరా లేమిటి? నగైరా లేమిటి? - అన్నీ కనుక్కోమన్నారు.

అన్నీ బాగానే ఉన్నాయి అనుకున్నారు. తండ్రి ఆఖరికి అడిగాడు. "మరి అయితే అబ్బాయి... మొన్న మనింటికి వచ్చినప్పుడు ఫిట్టు వచ్చి పడిపోయాడట... ఏమన్నా సుస్తీ మనిషా?" అని.

వెంకటరావుకు అనుమానం వేసింది. ఇంట్లో వాళ్ళకు పెనుభూతం వేసింది.

"కట్నం ఏమీ అక్కరలేదుట..." అన్నాడు వెంకటరావు.

"ఇంకా అనుమానం ఎందుకు? మూర్ఛ రోగం ఉండే ఉంటుంది..." అన్నాడు తండ్రి. తల్లి నిట్టూర్చింది.

మీనాక్షి బాధపడింది. అది ఫిట్టు కాదని తెలుసుకుంది. ఆ సంగతి ఎవరితోనూ చెప్పలేక ఊరుకుంది.

రవి వాళ్ళింటికి పోవటానికి ఆంక్షవేశారు. "కలిసి చదువుకోకపోతే ప్యాసు కాకపోవు" అన్నడు తండ్రి.

రవి మీనాక్షి ఫోటోకోసం పడ్డ తాపత్రయం పగవాళ్ళకైనా అక్కరలేనిది. దొరక్క పోవటంవలన చివరకు తనే బొమ్మలు వేసు కున్నాడు. కింద ఆ అమ్మాయి పేరు వ్రాశాడు. ముందర పేరు చదివి అమ్మాయి బొమ్మ చూడాలి.

రవి చిక్కి శల్యమైపోదా మనుకున్నాడు. ఒంటిపూట భోజనాలు, ఉపవాసాలు, చేసినకొద్ది అతనికి ఆకలి పెరిగి, ఆరోగ్యం ఎక్కువై మనిషి మరింత లావయి నిగ నిగ లాడటం మొదలు పెట్టాడు. ఇంటి దగ్గరనుంచి ఒత్తిడి ఎక్కువయింది. అమ్మాయిల పేర్లు చీట్లమీద వ్రాశాడు. కళ్ళు మూసుకుని చీటి తీశాడు. విడతీసి చూశాడు. 'వెంకాయమ్మ' అని పేరు వచ్చింది. డోకు వచ్చినంతపనయింది. చీట్లు మళ్ళీ వ్రాసిచూశాడు. ఈసారి కమల పేరువచ్చింది. కళ్ళు గుర్తుకు తెచ్చుకున్నాడు. అబ్బ! అబ్బ!! అనుకుని "నాన్నా... నాన్నా నా పెళ్ళి ఖాయం చెయ్యి" అని ఉత్తరం వ్రాశాడు. ఎవరినో వ్రాయనందుకు ఆయన కంగారు పడుకుంటూ వచ్చి సంగతి సందర్భాలు తెలుసుకున్నాడు. ఊళ్ళో ఒక అమ్మాయి ఉందని, ప్రేమ పిచ్చిలో పడ్డాడని, వెంటనే పెళ్ళి చెయ్యకపోతే అసలు పిచ్చిలో పడతాడని హడలిపోయి పందిరికి తాళ్లు కట్టించి, రవిచేత కమల మెళ్ళో తాడు వేయించాడు. తాళి కట్టేముందు, పెళ్ళికూతురి ముందు తెర తీయగానే గతుక్కు మనటం కమలగూడా చూసింది... 'ఎక్కడికి పోతాడులే...' అని ఊరుకుంది.

ఎక్కడికి పోతాడు? కమల చేతుల్లో చిక్కుకు పోయాడు. కమల కాపురానికి వచ్చినప్పుడు ఇల్లంతా బోసిగా ఉంది. కమల రాగానే రవికి కంపర మెత్తింది. ప్రతి వస్తువు నల్లగా కనపడసాగింది. పౌర్ణమి నాడు చంద్రుడి తెల్లని వెలుగుకంటె చుట్టూరా ఆకాశం నల్లని రంగు ఎక్కువ కొట్టవచ్చినట్లు కనపడేది. ఆవును చూస్తే గేదెలాగా నల్లగా కనబడింది. కృష్ణ శాస్త్రిగారన్నట్లు ఒక్కొక్కసారి 'సెందురుడే నలుపు'గా కనపడేవాడు.

ఇంటినిండా బొమ్మలు తెచ్చాడు. అంతా సినిమా తారలు. అందులో ఆడవాళ్ళు - అందమైనవాళ్ళ చిత్రాలతో గోడలు గూడా సుందరంగా రూపొందినాయి.

"దేవుళ్ళ ఫొటోలు తీసుకుని రాగూడదటండీ..." అని కమల ఒకసారి ధైర్యంచేసి అడిగితే, ముఖం చిట్లించి ఊరుకున్నాడు. ఇంటిగోడల నిండా పరాయి ఆడవాళ్ళ ఫొటోలు ఉండటం కమలకు కొంచెం తల నొప్పిగానే ఉంది. రవి నోటు పుస్తకాల్లో గూడా సినిమా తారల బొమ్మలు చూసింది.

ఒక రోజు రవి సాయంకాలం ఇంటికి వచ్చేసరికి గోడమీద ఫొటోలన్నీ తీసి దాచేసింది. సౌందర్య హీనంగా ఉన్న గది చూసేటప్పటికి రవి ఆ గోడల మాదిరిగా తెల్లబోయాడు.

"ఏమిటిదంతా?" అన్నాడు ముక్కు చివర కోపాన్ని విదిలించి వేస్తూ.

"ఇంట్లోకి రండి... చెబుతాను..." అంది కమల చేతిలో అట్లకాడ వెనక్కు పెట్టుకుని. అప్పుడే వంటింటిలోనుంచి వచ్చినట్లుంది.

"చెప్పేదేమిటో,.. ఆ అట్లకాడ ఇంట్లోపడేసి వచ్చిచెప్పు" అన్నాడు రవి.

కోపం తగ్గి నవ్వు వచ్చింది కమలకు. అట్లకాడనీ, నవ్వునీ వంటింట్లో వదిలేసి కోపం ముఖానికి పూసుకుని మరీ బయటకు వచ్చింది. "ఒకమాట అడుగుదా మనుకుంటున్నాను..." అంది కమల.

"ఎంతకాలంనుంచీ?" అన్నాడు రవి.

"పెళ్ళి అయిననాటినుంచీ..."

"ఇంతకాలం ఎందుకు ఆగావు?"

"నా అనుమానం నిర్ధారణ అయ్యేదాకా ఆగాను."

"ఇప్పుడు ఖాయం అయిందా?"

"ఖాయం చేసుకుందామనే..."

రవి బూట్లు విడిచి వంకరపోయిన కీళ్ళను సరిచేసుకుని, వాసన కొడుతున్న మేజోళ్ళను చివరగా ఎడంచేత్తో పట్టుకుని దూరంగా విసిరేశాడు.

"కాసిని మంచినీళ్ళు చల్లనివి తీసుకువచ్చి...అడుగు..." అన్నాడు రవి. కమల నీళ్ళు తెస్తే కాసిని ముఖాన కొట్టుకుని, కాసిని తాగి, మిగిలినవి చేతిలో పెట్టుకుని "ఇక అడుగు..." అన్నాడు.

"నేనంటే ఇష్టంలేదా మీకు?" కమల సూటిగా అడిగింది.

"ఎందుకు లేదు?"

"ఎదురు ప్రశ్న వేయగానే సరిగాదు...ఈ అందమైన వాళ్ళ ఫొటోలన్నీ గదిలో తగిలించి నన్ను అవమానిస్తున్నారెందుకు?"

"అందుకని తీసేశావా వాటిని?"

కమల కళ్ళల్లోకి నీళ్ళు వచ్చినాయి. తనబాధకంటె రవి నిర్లక్ష్యమైన సమాధానాలు మరింత దు:ఖ కారణాలయినాయి.

"నే నిష్టం లేకపోతే...నన్నెందుకు చేసుకున్నారు?" అని వలవలా ఏడుస్తూ వంటింటిలోకి వెళ్ళి కుంపటిముందు కూలబడింది. మోకాళ్ళలో తలదాచుకుంది నిప్పుకోడి ఇసకలో దాచుకున్నట్లు.

"ఇప్పుడు ఎంత అందంగా ఉన్నావని..." అన్నాడు రవి.

"నా ముఖం కనపడటం లేదు గనక" అంది కమల తల ఎత్త కుండానే. రవి సముదాయించ బోయాడు.

''నేనేం గుడ్డిదాన్నా! కుంటిదాన్నా!! సంసారం చేయటానికి వచ్చా నుగాని, సినిమాల్లో వేషం వేయడానికి, నాటకంలో డ్యాన్సు చెయ్యటానికిరాలేదు ......మీకంత ఇష్టం లేకపోతే మా ఇంట్లో దిగవ్చేసి రండి...అప్పుడైనా మీకు సుఖంగా ఉంటే అదే చాలు.." అంది కమల. ఆ మాటలు అందిగాని తెలుగు సినిమాలు, నవలలు చదవటం వలన వచ్చిన మాటలుగా వినబడి నాలిక కరుచుకుంది.

''అయితే సాయంత్రం బండికి పద..." అన్నాడు రవి.

కమల అప్పుడు తల ఎత్తింది.

"నిజంగా వెళతా ననుకున్నారేమిటి? ఈ ఇంట్లోనుంచి మీ ఇష్టం లేనప్పుడు వెళ్ళిపోవటానికి మీ పనిమనిషినేం కాదు. మీ కెంతో నాకూ అంత హక్కు ఉంది ఇక్కడ..." అంది కమల.

''అహాఁ... అంతవరకు వచ్చిం దేమిటి? ఇంకేమన్నా హక్కులు ఉన్నాయేమిటి?..." అన్నాడు.

"ఎందుకు లేవు? ఆ మీనాక్షి ఎవరో చెప్పాలి."

"ఏ మీనాక్షి...?" రవి అడిగినా, మీనాక్షి అతని కళ్ళలో మెదిలింది.

"మళ్ళీ మొదటికి రాగానే సరికాదు. మీరు రోజూ కలవరించే మీనాక్షి..."

రవి కలవరించినందుకు తిట్టుకున్నాడు. అప్పటికీ రోజూ 'రామ స్కంధం, హనుమంతం, వైనతేయం...' పఠిస్తూనే ఉన్నాడు. కర్మ! ఏం చేస్తాడు!

"ఆ అమ్మాయి ఈ ఊళ్ళోనే ఉందిగదా..."

"ఉంది..."

"మీ కెట్లా తెలుసు?"

రవి ఇరుకున పడ్డాడు. ఆ అమ్మాయి ఇక్కడ ఉందని ఒప్పేసుకోవటం వలన తనకా అమ్మాయి సంగతులు తెలిసినట్లు అంగీకరించటం కొత్త సమస్యలకు దారి తీసింది.

"మీకు తెలుసని... నే నెప్పుడో గమనించాను. మీరు ఆ అమ్మాయిని నాకు చూపించాలి..."

"ఏమన్నా బొమ్మా ఏమిటి... తీసుకువచ్చి చూపించటానికి?"

"మీరు తీసుకుని రానక్కర్లా. అక్కడికే పోదాం, ఆ బంగారు బొమ్మను చూడటానికి."

రవి ఇరకాటంలో పడ్డాడు. తను వెళ్ళి చూడాలంటేనే కష్టమయిపోతున్నది. వాళ్ళు ఆంక్ష వేశారు. పైగా ఇప్పుడు పెళ్ళయింది తనకు. రోజూ చూడకపోతే బతకలేననుకున్నాడు. ఈ మధ్య ఆ అమ్మాయి కనపడి నెల రోజులయినా తను బాగానే ఉన్నాడు. కమలను తీసుకెళ్ళి ఏమని చూపిస్తాడు?

వాళ్ళింటికి ఏ ముఖం పెట్టుకుని వెళతాడు తను?

కమల ఊరుకోలేదు. చూపిస్తేగాని వీల్లేదంది. మీనాక్షి అన్నయ్య కనపడ్డాడు ఒక రోజున.

"పాత సంగతులన్నీ మరిచిపోదాం... నే నిప్పుడు గృహస్థు నయ్యాను... మీరంతా మా యింటికి భోజనానికి రావాలి..'' అన్నాడు. అంతగొప్ప ఐడియా తట్టినందుకు మెచ్చుకున్నాడు తనకు తానే.

"ఎందుకులే...'' అన్నాడు అతను.

"మీరలా అంటే కాదు. నేను ఇక్కడ ఊరికే మాటగా చెప్పాను గాని... రేపు మీ ఇంటికి వచ్చి పిలుస్తాం'' అన్నాడు.

అతను నిష్కర్షగా మాట్లాడాడు. "రానక్కర్లేదు..." అని చెప్పాడు. రవికి పచ్చి వెలక్కాయ రుచి చూసినట్లయింది. అయితే ఏమిటి గతి ?

రవికి ఏమీ పాలుపోలేదు.

ఇంటికి వచ్చి తల పట్టుకుని కూర్చున్నాడు. కమలకు ఆ దృశ్యం చూస్తుంటే ఒళ్ళంతా గొంగళీ పురుగులు పాకినట్లు ఉంటుంది. ఎవరో అందమైన అమ్మాయి కనపడి ఉంటుందని... తనను పెళ్లి చేసుకున్నం దుకు విచారపడుతున్నాడని గట్టి నమ్మకం.

"మళ్ళీ అట్లా కూర్చున్నారేం ?'' అంది.

రవి చర్రుమని లేచాడు.

"నువ్వు మళ్ళీ ఆ అమ్మాయి మాటెత్తావంటే ఇంకేం లేదు...'' అన్నాడు.

"మీరు కలవరించక పోతే నే నెందుకు అంటాను?'' అంది కమల.

"...దుస్స్వప్నం తస్య నశ్యతి''అంటూ రాత్రి పడుకునేముందర జపించి జపించి పన్నెండు గంటలదాకా నిద్ర పాడు చేసుకున్నాడు. కమల పక్కనే ఉంది.

"నేను కలలోకి వస్తానని మీకేం భయం అక్కర్లేదు...'' అంది.

రవి మీనాక్షి కలలోకి రాకుండా ఉండాలని ఆమె మాటే తలుస్తూ పడుకున్నాడు. ఆలాపన కలలోకి వచ్చింది. మీనాక్షి ఎప్పుడూ లేనంత దగ్గరగా వచ్చింది. చిబుకం పట్టుకుంది. కమల అక్కడే ఉంది. అతనికి చెమటలు పోసినాయి. 'మీరు నన్ను చూడటానికి రావటంలేదు... కలలో మిమ్మల్ని చూసే భాగ్యమైనా నాకు లేకుండా చేస్తారా? మావాళ్ళు మోసపోయారు. మీరు లేని నా జీవితం ఉప్పులేని పప్పు అయి పోయింది. ప్రియా... రవీ... రవి ఆమెను ఓదార్చాడు. నా పనీ అంతే అన్నాడు. 'నిన్ను చూడనిదే నేనూ ఉండలేక పోతున్నాను. ఎప్పుడూ నీ స్మరణే...నీవు లేని నా జీవితం పంచదారలేని కాఫీ అయిపో యింది...' అన్నాడు! 'మా అన్నయ్య వస్తున్నాడు... మన ప్రేమ సినిమాలో అన్నయ్య విలన్. రాక్షసుడు' అంటున్నది. రవి 'మీనాక్షీ .. మీనాక్షీ...' అంటూ పిలిచాడు.

కమల మేలుకునే ఉంది. రవి ముఖ కవళికల్లో మార్పులన్నీ చూసింది. చెమట పట్టటం, సంతోషం, దుఃఖం, ఆనందాతిరేకం, భయం... అన్నీ. రవిని లేపింది. కంగారుగా కళ్ళు తెరిచాడు.

కమలను మీనాక్షి అనుకుని గట్టిగా రెండు చేతులతో పట్టుకున్నాడు. కళ్ళు నులుముకుని చూశాడు.

''మీనాక్షి...మీనాక్షీ అంటూ ఇక్కడలేని దాన్నిగూర్చి పొలికేకలు పెట్టడం ఎందుకు?'' అంది.

రవి బిత్తరపోయాడు. ''మళ్ళీ కలవరించానా...'' అన్నాడు.

''ముఖాన చెమట తుడుచుకోండి...'' అంది కమల.

గబుక్కున మంచందిగి చాప వేసుకుని పడుకుంది. రవి కాసేపు అటూ ఇటూ చూశాడు. కళ్ళ ఎదుట కమల కనపడుతున్నది. అదీ ఉగ్రరూపంలో. కళ్ళు మూసుకుంటే మీనాక్షి కనపడుతుందేమో అని నిద్రకు ఉపక్రమించాడు. కలలో గూడా కమల వచ్చింది. 'మీనాక్షి గురించి కలవరిస్తారా...?' అంటూ గదమాయిస్తున్నది. హడలిపోయి కళ్ళు తెరిచాడు. చాపమీద నిద్రపోతూ కమల కనిపించింది.

''మీరు చూపించనంత మాత్రాన మునిగిపోతుందనుకున్నారా?'' అంది కమల ఒకరోజున. రవి ఏమీ మాట్లాడకపోయేసరికి,

''ఏమన్నా కవిత్వం అల్లుతున్నారా?'' అంది.

''కవిత్వం గాదు... వీరబ్రహ్మంగారి తత్త్వం.''

''అంత అక్కసు ఎందుకు... ఆ మీనాక్షిమీద కవిత్వం వ్రాసే వారుటగా. ఇప్పుడు నా మీద వ్రాయగూడదా ఏమిటి?'' అంది.

''నా దగ్గర ఆ అమ్మాయి మాట ఎత్తకు...''

కమల ఒకక్షణం ఆగి ''నేను ఆ అమ్మాయిని నిన్న చూసి వచ్చాను...'' అంది.

రవి గుండె ఒకక్షణం ఆగి కొట్టుకుందామా, వద్దా అని సంశ యంలో పడింది.

''అంతా చెప్పింది'' అంది. అతని ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలు ఆగ పోయాయి. తెప్పరిల్లి ''ఏం చెప్పింది'' అన్నాడు

''అంతా చెప్పింది...''

రవి శరీరం కుర్చీలో తేలుతోంది. కుర్చీ తిరుగుతున్నదో, భూమి తిరుగుతున్నదో నిర్ధారణగా తెలీటంలేదుగాని మొత్తంమీద తిరగటం కనిపి స్తున్నది.

"ఎక్కడికి వెళ్ళావు ?" రవి మధ్యమంనుంచి శ్రుతి పెంచాడు.

"ఎందుకు అలా గొంతు చించుకుంటారు ? ఆ అమ్మాయి నిన్న గుళ్ళో కలిసింది..."

"ఆ అమ్మాయని నీకు ఎట్లా తెలుసు ?"

"అంత అందమైన అమ్మాయి అక్కడ ఇంకెవరూ లేరు... నీ పేరు మీనాక్షేనా - అని అడిగాను... అవునంది..."

"మంచీ మర్యాద అక్కర్లా - నీ పేరేమిటి అని అడిగేసెయ్యట మేనా ?"

"ఇందులో అమర్యాద ఏముంది ? తిట్టానా - తిమ్మానా —"

"ఏం అడిగావేమిటి ?"

"అడగాల్సిన మాటలు నాలుగూ అడిగాను."

"నీ కేమన్నా బుద్ధి వుందా ?"

"లేదు..."

"నిజంగా లేదు..."

"నేను కాదంటేగదా... ఆ అమ్మాయి చాలా మర్యాదగల పిల్ల లాగానే ఉంది... మీ పేరు చెప్పి 'తెలుసునా!' అని అడిగాను... 'తెలియకేం?' అంది. 'వారు మా ఆయనేను... రోజూ మీ గురించి కలవరిస్తున్నారు... ఒకసారి వచ్చి చూసిపోండి' అని చెప్పాను."

"అదేనా మాట్లాడే పద్ధతి... నన్ను అవమానం చెయ్యటానికి వేరే మార్గం దొరకలేదా నీకు?"

"మిమ్మల్ని అవమానపరిస్తే నాకు వచ్చేదేముంది...?"

రవి చివాలున లేచి వెళ్ళిపోయాడు. అతని మనస్సు తుఫాను దెబ్బతింటున్న సముద్రంలాగా ఆయిపోయింది. మీనాక్షి కనపడే ఉంటుందిగూడా. ఫలానా అని కమల ఎట్లా తెలుసుకుంది? ఏమో? ఆ అమ్మాయి ఏం చెప్పిందో?ఇదేం అడిగిందో!!! అతనికి ఏమీ పాలుపో లేదు. కంగారు అనే గాలిలో పడ్డ చేపలాగా అయిపోయాడు ఈ ఊరినుంచి మారిపోతే? ఎక్కడకన్నా బదిలే చేయించుకోవాలి. చదువు పూర్తి కాగానే ఉద్యోగంలో చేరాడు. అదిగూడా ఎక్కువకాలం కాలేదు. బదిలీ అంటే నీళ్ళులేని ఊర్లోవేస్తే? కాసేపు పార్కులో, కాసేపు రోడ్డు మీద తిరిగాడు. మనశ్శాంతికోసం సందులూ, గొందులూ గాలించాడు. సినిమాహాలుకు వెళ్లి ఆక్కడ కాసేపు బొమ్మలుచూసి కాలక్షేపం చెయ్య వచ్చు అనుకున్నాడు. ఆట ఇంకా మొదలుకాలేదు. జనం లైనుగా నిలబడ్డారు. ఎరుగున్న వాళ్ళెవరైనా కనపడతారేమోనని చూశాడు. ఎవరూ లేరు. తిరిగి వస్తూంటే ఎవరో రెండు జడల అమ్మాయి కన

పడింది. మీనాక్షి రెండు జడలు గుర్తుకు వచ్చినాయి. అటు తిరిగి ఎవరితోనో ఆ అమ్మాయి మాట్లాడుతున్నది...

కొంతదూరం వచ్చాక వెనక్కు తిరిగి చూసే సరికి మీనాక్షి వాళ్ళ అన్నయ్య కనపడ్డాడు. "నమస్తే" అన్నాడు. ఆతను వెంటనే పోల్చు కున్నాడు.

"సినిమాకు వచ్చాం" అన్నాడు అతను.

"అంతా వచ్చారా ?"

"అమ్మావాళ్ళు రాలేదు... నేనూ మీనాక్షీ వచ్చాం... దాన్ని అక్కడ ఉండమని నేనిప్పుడే పాటల పుస్తకం కొనుక్కొని వస్తున్నాను" అన్నాడు. మీనాక్షి లోపల ఉందనేషప్పటికి రవి తిరిగి చూశాడు. రెండుజడల అమ్మాయి ఇంకా అటు తిరిగే ఉంది.

ఇంటికి వచ్చేసరికి తలుపు వేసిఉంది.

రవి ఆలోచనలకు గొళ్లెం వేసినట్లయింది. తలుపు తట్టాడు.

మెల్లిగా తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. లోపల చీకటిగా ఉంది. "రండి" అంది ఎవరో రెండుజడలమ్మాయి.

"నేను మీకు తెలియదు..." అంది ఆ అమ్మాయి. ఆ చొరవకు నివ్వెరపోయాడు. తన ఇల్లేనా అని అనుమానంగూడా వేసింది.

"నా పేరు కామాక్షి..."

ఎక్కడో విన్నట్టుగా ఉందే ఈ పేరు ?

"మీనాక్షి మా అక్కయ్య అవుతుంది..."

ఏ మీనాక్షి అని అడగలేక పోయాడు. లోపల ఇంకో రెండు జడలమ్మాయి కనపడింది. సినిమా హాలుదగ్గర చూసింది ఎవరిని ? ఈ అమ్మాయి ఎవరు ? కొంపతీసి మీనాక్షి ఇక్కడకు రాలేదుగదా ! ఆమె అన్నయ్య తనను ఏడిపించటానికి అట్లా చెప్పలేదుగదా ! !

"లోపల ఎవరు ?..."

"అక్కయ్య అవుతుంది..." అంది కామాక్షి.

"అవటమేమిటి ? ఎవరు ??" అన్నాడు ఉత్సుకత నిలుపుకోలేక.

"కూర్చోండి. కాఫీ తీసుకుని వస్తాను" అంది కామాక్షి.

రవి తల పట్టుకుని కూర్చుని వెంటనే కమల చూస్తుందేమోనని తలమీదనుంచి చేతులు తీసేశాడు. కాఫీ వచ్చింది.

కాఫీ తాగగానే కామాక్షి గ్లాసు తీస్తూ "అక్కయ్య మిమ్మల్ని పిలుస్తోంది..." అంది.

"కమల ఎక్కడ...?"

"లోపలే ఉంది..."

రవి ఆగ్రహం చెలియలి కట్ట తెంచుకుని రాబోయి మళ్ళీ తగ్గి పోయింది. సమయం కాదని మెల్లగా లేచివెళ్ళాడు. రెండు జడలమ్మాయి లేచినిలబడింది.

"ఎప్పుడు వచ్చారు... ?" అన్నాడు రవి తడబడుతూ. వెంటనే మాట సంబాళించుకున్నాడు. అంత పరిచయంగా మాట్లాడటం చాలా బుద్ధి తక్కువ పని అనుకున్నాడు. అక్కడ చెంపలు వాయించుకోవటానికి వీలుకాలేదు.

"ఎవరు...పిలిచారుట!!" రవి ఆ రెండుజడల వంక చూశాడు. తుమ్మెద రెక్కల్లాంటి జుట్టు...అంతేనా! నల్లత్రాచుల్లాగా రెండు జడలు కదులుతున్నాయి. మనసు ముందుకు తూగింది. అడుగు వెనక్కు లాగింది.

"ఎవరు... పిలిచారుట..." అదే.. తెలివి తక్కువ మాట. అవసరమయినప్పుడు పనిమనుషల్లాగానే తెలివితేటలు గూడా పిలుపుకు అందకుండా పోతాయి.

"నేనే......కమలాక్షిని..."

రవి నిర్ఘాంతపోయాడు. కమల వెనక్కు తిరిగి రెండు జడలు ముందుకు వేసుకుంది. చిరునవ్వు తళ తళ లాడింది. కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండి మెరమెర లాడుతున్నాయి. వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. తలుపు తీసిఉంది. కామాక్షి వెళ్ళి పోయింది.

"ఈ వేషం ఏమిటి!"

"ఇప్పుడు బాగున్నానా!"

కమల ఆందోళన, నిష్కల్మషమైన ప్రేమాతిశయము చూడగానే రవి నిలదొక్కుకోలేక పోయాడు. కమలను గట్టిగా కౌగలించుకున్నాడు.

"ఆ అమ్మాయి ఎవరు!"

"ఎరుగున్న అమ్మాయి.."

"మీనాక్షి వచ్చిందని ఎందుకు చెప్పింది..."

''నేనే చెప్పమన్నాను...''

"ఎందుకని..."

"మీకు తెలియదా;"

"గుళ్ళో మీనాక్షిని రమ్మనమని చెప్పానన్నావుగా రాలేదేం?"

"నాకు కనబడితే గదా అసలు..."

రవి కమల ముఖం ఎత్తిచూశాడు. కళ్ళ వెంబడి నీళ్ళు జలజల రాలుతున్నాయి.

"నేను అందమైన దాన్నికాదు. కాని మీరు నన్ను ప్రేమగా చూడకపోతే బ్రతకలేను..." అంది.

బయట తలుపు చప్పుడయింది.

"ఎవరో వచ్చినట్లున్నారు..." కమల అతన్ని వదిలించుకుని బయటకు వచ్చింది. మొగ, ఆడ...ఇద్దరు వచ్చారు.

"రండి..." అంది కమల.

"రవిగా రున్నారా!"

"ఉన్నారు....కూర్చోండి. . పిలుచుకుని వస్తాను..."

కమల పిలవకముందే రవి ఎదురయ్యాడు. తత్తరపాటుపడి వెంటనే సర్దుకుని "ఇట్లారా కమలా" అంటూ పిలిచాడు. కమలవచ్చింది.

"కమల...నా భార్య.." అన్నాడు.

"నే నప్పుడే అనుకున్నా...." వచ్చినమ్మాయి అంది.

"మాకు సినిమా అందలేదు...ఇట్లా బయలుదేరి వచ్చాం..." అన్నాడు అతను.

''అహా(...అట్లాగా....''

''మీరు పెళ్లయిన తర్వాత బొత్తిగా కనిపించటం మానేశారు...అందుకని మా ఇంటికి పిలుచుకుని పోదామని వచ్చాము....రేపు సెలవు రోజు కాబట్టి మీ రిద్దరూ తప్పకుండా రావాలి....''అన్నాడు అతను.

''అట్లాగే ...దానికేం !'' అన్నడు రవి.

''కానిటయంలో వచ్చాం...రేపు అన్నీ మాట్లాడకుందాం. . మా అమ్మా ....నాన్నా గూడా మీ కోసం ఎదురు చూస్తూఉంటారు...అసలు పొద్దున వచ్చి పిలుద్దామనుకున్నాం...సినిమా అందక పోయేటప్పటికి ఇలావచ్చేశాం..''అన్నాడు అతను.

''అట్లాగే...!''

వాళ్ళిద్దరూ లేచి బయటకు వచ్చారు. రవి, కమల గూడా వాకిట్లోకి వచ్చారు.

''వస్తామండీ'' అని వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

''ఎవరో తెలుసా?'' అని అడిగాడు రవి.

''మీరు చెపితేనా...''

''ఆ అమ్మాయే..నువ్వు చూడాలనుకున్న మీనాక్షి...''

''నిజంగా!!!'' కమలకు ఏదో పెద్ధ బరువు దించినట్లయింది. వాళ్ళు వెళ్ళినవైపు చూసింది. మీనాక్షి రెండుజడలు వీపుమీద పాకుతున్న తాచుల్లాగా ఉన్నాయి. ఆ అమ్మాయి గురించి కామాక్షి తనకు చెప్పింది. వాళ్ళు సందుమలుపు తిరిగేదాకా ఆగి లోపలకు వెళ్ళారు. రవి

కమల రెండు జడలు రవి మీదకు విసిరేస్తూ "అయితే రేపటి నుంచి నా ముక్కుపుడక తీసేస్తాను" అంది.

"ఎందుకు?"

"మీనాక్షికి ముక్కుపుడక లేదుగా. అందుకని"

రవి కమలను దగ్గరగా తీసుకుని "నన్ను క్షమించు కమలా..." అన్నాడు.

"అంతదాన్నా..."

"క్షమించానంటేనే గాని ఊరుకునేది లేదు...నువ్వు మీనాక్షిలాగా ఉండక్కర్లేదు...కమల లాగానే ఉండు .. ముక్కుపుడక తియ్యొద్దు. రెండు జడలు వేసుకోనూ వద్దు..."

కమల అతని పాదాలకు నమస్కరించి వెళ్ళింది. రవి కుర్చీలో చేరగిలబడి అద్దంలో ముఖం చూసుకుంటూ తల దువ్వుకో సాగాడు. అద్దంలో అందమైన కమల కనిపించింది.

(ఆంధ్రప్రభ 1962)

—: o —